וש"נ], ג) [קדושין ד: חולין קיח:], ד) מנחות ט. כו.

ע"ם, ה) [לקמן עח.],

ח' מ"ל ל"נ ז) לה

כיצד צולין פרק שביעי פסחים

והני תרי קראי למה לי חד בעולה וחד

בשלמים וצריכא דאי כתב רחמנא בעולה

שאין בשר ניתר באכילה עד שיזרק הדם. מימה אימא דוקא שלמים דאית ביה תרי אכילות אבל עולה מנלן דאימא כי היכי דלית בה מעילה אחר שנזרק הדם כדתנן במעילה בפרק חטאת העוף (דף ט.) לית בה נמי מעילה קודם זריקה דהאי קרא

בשלמים כתיב וי"ל דר"א לא חשיב הך חומרא ורשב"א מתרן דר"א יליף מאי איכא למימר. וח"ת

בשר אין דם הלא הליץ מרלה ויש לומר לענין אבוד ושרוף דלא מרצה נין: כל אמר ר' יהושע בובחים במנחות לא אמר. השתה משתי הלחם לה תירן כלום ובלהו הכי פריך שפיר: אלא פשימא ר' יהושע קתני לה. תיתה לרשב"ה אמאי לא משני כדלעיל כמדת ר׳ יהושע דבעי תרתי ולח כמדת ר׳

על העולין. וא״ת לענין אכילות ואכן סבירא לן דלא מרלה:

עולה מקל וחומר דר׳ יהושע ובשלמים א טרח וכתב לה קרא כדאמר בסמוך: עובר ושתי הלחם דליכא עול ובשתי הלחם מה שייך באין בטומאה ויש לומר משום תנופה דאית בהו: קסבר ר' יהושע הציץ מרצה מה מפיק קרא בעולה אם אין יהושע דאיהו ס"ל הציץ מרצה על

הוה אמינא עולה היא דחמירא שכן כליל אבל שלמים דלא חמירי אימא לא ואי כתב רחמנא שלמים הוה אמינא אדרבה דאית

בהו שתי אכילות אבל עולה דלית בה שתי אכילות אימא לא קמ"ל ור' אליעזר גמי הכתיב והבשר תאכל אמר לך ההוא מיבעי ליה "שאין הבשר מותר באכילה עד שיזרק הדם אי הכי אימא כוליה להכי הוא דאתא דם אע"פ שאין שם בשר מגלן אמר לך אם כן נכתוב רחמנא הבשר תאכל והדר ודם יועשית ברישא ועשית כדכתיב ברישא עולותיך הבשר והדם מאי שנא דאקדמיה לדם זבחיך שמע מינה דם אע"פ שאין בשר ושמע מינה שאין הבשר מותר באכילה עד שיזרק הדם ור' יהושע אין הבשר מותר

באכילה עד שיזרק הדם יקל וחומר הוא ומה אימורין דכי ליתנהו לא מעכבי כי איתנהו מעכבי דם דכי ליתיה מעכב כי איתיה לא כל שכן דמעכב ורבי אליעזר ימילתא דאתיא בקל וחומר מרח וכתב לה

שנאה להודיענו בה דברי רבי אליעזר דלמדתו כשירה בתמיה פשיטא השתא י"ל כו׳ אלא פשיטא על כרחיך ר' יהושע פליג עלה ולאשמעינן דרבי יהושע פסיל בה תניא ורבותא אשמעינן דאף על גב דאיתא בעינא פסול: **ולא על העולין.** דהיינו חלב דאי תרצי אחד מינייהו

אמאי פסול: אלא לא קשיא. מתני ודרבי יהושע מתני דיעבד ודר' יהושע לכתחלה תרתי בעי ואי אייחוה מתכשר דיעבד: נפסל. בטבול יום: חדא דפסולה דיעבד משמע כו'. אתקפתא היא: ועוד. אי נמי משמע פסולה להקטיר קומלה לכתחלה מתני' באין לכתחלה קתני:

קרא ור' יהושע מכל היכא דאיכא למדרש דרשינן השתא לימא מתני' דלא כרבי יהושע דכיון דאמר בעינן תרתי וציץ אאכילות לא מרצה היכי אתי בטומאה אפילו תימא רבי יהושע אלא קסבר רבי יהושע הציץ מרצה על העולין הא תינח זבחים ראיכא עולין אלא עומר ושתי הלחם דליכא עולין מאי איכא למימר אמרי כי אמר רבי יהושע נמי דבעינן תרתי בזבחים במנחות לא אמר ובמנחות לא אמר ייוהתנן נממאו שיריה אבדו שיריה כמדת רבי אליעזר כשירה כמדת רבי יהושע יפסולה כמדת ולא כמדת כמדת רבי יהושע דבעינן תרתי ולא כמדת רבי יהושע דאילו רבי יהושע בזבחים אמר במנחות לא אמר ואילו האי תנא סבר אפילו במנחות ומנו האי תנא דקאי כוותיה ומחמיר מפי מיניה ועוד תניא יא"ר יוםי רואה אני את דברי רבי אליעזר במנחות ובזבחים ודברי רבי יהושע בזבחים ובמנחות דברי רבי אליעזר בזבחים שהיה אומר דם אף על פי שאין שם בשר ודברי רבי יהושע בזבחים שהיה אומר אם אין דם אין בשר אם אין בשר אין דם דברי רבי אליעזר במנחות שהיה אומר קומץ אף על פי שאין שירים דברי רבי יהושע במנחות שהיה אומר אם אין קומץ אין שירים אם אין שירים אין קומץ אלא קסבר רבי יהושע הציץ מרצה על י[העולין ועל] האכילות אי הכי אמאי כמדת רבי יהושע פסולה אאבוד ושרוף אלא נטמא למאן קתני לרבי אליעזר פשיטא השתא יש לומר אבוד ושרוף דליתנהו מכשיר רבי אליעזר נממא דאיתיה מיבעיא אלא פשימא לרבי יהושע וקתני פסולה ועוד "תניא רבי יהושע אומר יכל זבחים שבתורה "בין שנממא בשר וחלב קיים ובין שנממא חלב ובשר קיים זורק את הדם אבל נממאו תרווייהו לא אלמא קסבר רבי יהושע אין הציץ מרצה 👁 על העולין ולא על האכילות אלא לעולם רבי יהושע היא מתני' ולא קשיא כאן לכתחלה כאן דיעבד כי אמר רבי יהושע לכתחלה דיעבד לא ומנא תימרא דשני ליה לרבי יהושע בין לכתחלה לדיעבד ∞דתניא נממא בשר או שנפסל או שיצא חוץ לקלעים ר"א אומר יזרק ר' יהושע אומר ילא יזרק ומודה ר' יהושע יישאם זרק הורצה חדא דפסולה דיעבד משמע ועוד חמשה דברים באין לכתחלה משמע

כזית בשר או כזית חלב זורק הדם: עומר ושתי הלחם דליכא עולין. לבד הקומן שהוא במנחה כזריקת דם בזבחים אבל בשיריים ליכא הקטרה וכיון דבעי ר' יהושע תרתי לריך להיות קומן ושיריים קיימין והכא שיריים ליכא ושתי הלחם דכוליה אכילות אפילו חדא נמי ליכא. בשלמא לר"א דאית ליה הניך מרנה על אכילות כולהו כמאז דלא איטמו נינהו: כי אמר כ' יהושע דבעינן תרתי: נטמאו שיריה. של מנחה לאחר שנקמלה ועדיין לא נקטר קומנה: כמדת ר' חליעור. שהיה אומר בזבחים (ד' קד.) דם אף על פי שאין בשר כשירה להקטיר קומלה ונפטרו הבעלים: ומאן האי תגא כו'. היכא אשכחן תנא דאמר הכי: מילתיה דר' יוסי מיפרשא לקמן [עח.] בשמעתין: אלא קסבר רבי יהושע הליד מרלה על חכילות. ומיתוקמח מתני׳ אליביה דהא איכא תרתי וגבי שתי הלחם נמי כיון דליך מרלה על אכילות הוה ליה כמעיקרא ומתירין במקדש: אי הכי נטמאו שיריה. כיון דנטמאו לר׳ יהושע

והני סרי קראי. לר׳ יהושע למה לי: וחד בשלמים. זבחיך שלמים:

שכן כליל. הילכך חשיבא ומחמרינן בה: אם כן. דכולי אתא למימר

דדם מתיר בשר באכילה ולאו למימר דם אע"פ שאין בשר: לכחוב

ובשר זכחיך תחכל והדר והדם ישפך. והוי משמע נמי והדם ישפך

תחלה קודם לאכילה דהא לא כתיב

והדם תשפוך מאי שנא דאקדמיה לדם

זבחיך ישפך ברישה: ש"מ. למדרש

ודם זבחיך ישפך מכ"מ: אימורים

דכי ליתנהו לא מעכבי. וכגוז נטמאו

או אבדו לא מעכבי אכילת בשר

כדאמרן בתמיד נשחט (לעיל דף נט:):

כי איתנהו מעכבי. אכילת בשר

כדחמרן התם: דם דכי ליתיה מערב. דהא תרווייהו מודו אם אין דם אין

בשר דמתחלת הקדשן הן נאסרין

וכפרה אינה באה אלא בדם וכהנים

משולחן גבוה קא זכו וכיון דכפרה

ליתיה איסורא להיכא אזל: לימא דלא

כר׳ יהושע. אמילתיה קא מהדר

באמרן לעיל וע״אן מתני׳ דלא כר׳ יהושע: בעיגן מרמי. דם ובשר: וליך אארילום

לא מרצי. והשתא בשר ליכא אלא דם

לחודיה דמרצי ציץ עלה ה"נ דלא אתו

בטומחה: הליך מרלה על העולין.

על טומאת הנקטרין על האשים

דהיינו אימורין ומודי רבי יהושע דאי

איכא כזית חלב לאכילת מזבח זורק

את הדם כדאמר לקמן בברייתא

בפירקין (ד׳ עט.) רבי יהושע אומר כל הזבחים שבתורה שנשתייר מהן

וזבחים קד.], תורה אור השלם

1. וְעֲשִּׁיתָ עלֹתֶיךְ הַבְּשְׂר וַהַדֶּם עַל מִזְבֵּח יִיְ אֵלֹהֶיךְ וְדֵם זְבָתִּיךְּ יִשְׁפֵּךְּ עַל מִזְבַּח יִיְ אֱלֹהֶיךְּ וְהַבְּשְׂר תֹאבַל: דברים יב כז

הגהות הב"ח (א) גמ' אין הלין מרלה לא על העולין: (ב) רש"י ד"ה אי הכי ניטמו שיריה לר׳ דניטמו נמחק:

מוסף רש"י

י כמדת ר' אליעזר. דאמר ועשית עולותיך הבשר והדם, דם אע"פ שאין נשר (מנחות מ.) הכי נמי קומן אע"פ שאין שירים, כשרה. להקטיר כשרה. נהקטיר הקותן (שם בו.). כמדת רי יהושע. דאמר אם אין נשר אין דס, אם אין דס אין נשר (שם ושם), פסולה. להקטיר הקותן שם שו. ר"א אומר יזרק. את הדס, ר"א לטעמיה דאמר דס אע"פ ר' יהושע לטעמיה דאמר אם אין בשר אין דם, וילא החדשים חאמר. שמחינה שלהן חומת עורה כדכתיב שניאן חומת עודה כדכניה בכולהו בחלר אהל מועד יאכלוה, ואם ילאה נפסלת כדילפינן מאל

מוסף תוספות א. נמי הוה מצי למילף תוס׳ שאנץ.

רבינו חננאל (המשר) לפרש כי ר׳ אליעזר מכשיר בה). ודחינן הכי השתא, באבדו ונשרפו דליתנהו כלל מכשיר בה ר' אליעזר. בנטמאו דאיתנהו והציץ ליה דודאי מכשיר. אלא לא הוצרך נטמאו שיריה אלא לר׳ יהושע קתני לה, וקתני פסולה. וולא הוצרך י החוא לפרש כי ר' אליטזו מכשיר בה]. ועוד תניא ר׳ יהושע אומר כל הזבחים בין נטמא בשר וחלב קיים בין נטמא חלב ובשר קיים זורק הדם הא נטמאו . זרוויהו לא. אלמא קסבר לא על העולין ולא על יא כי האכילות. ושנינן שינויא כי קא בעי ר׳ יהושע תרתי לכתחלה כגון המנחות, . אבל דאיעבד כגון משנתנו

ותניא הכי דשני ליה לר׳ יהושע בין לכתחלה ובין דאיעבד דתניא נטמא הבשר או נפסל או יצא חוץ לקלעים ר' אליעזר אומר יזרק ר' יהושע אומר לא יזרק ומודה ר' יהושע שאם זרק הורצה. ואקשינן חדא דפסולה דקתני באין בנטמאו שיריה דאיעבד משמע דהאי נטמאו קתני ואפי׳ נטמאו הכי פסולה. ועוד מתני' דקתני חמשה דברים באין בטומאו שיריה דאיעבד משמע דהאי נטמאו לכתחלה משמע.

אתאי פסולין ומשני כי קתני פסולה

אלבדו שיריה ונשרפו שיריה: אלא

נטמחו שיריה. כיון דרבי יהושע לח

עלה פליג: למאן קחני לה לר'

אליעור וכו'. להודיע לנו דברי מי

ביחיד

יהושע בזבחים דברי ר' אליעזר במנחות ודברי ר' יהושע במנחות, כי הנה בהדיא תאני ר' יוסי כי ר' יהושע

סבר במנחות אם אין קומץ אין שירים אם אין שירים אין קומץ, (ופיי) [ופרין] אלא לעולם קסבר ר' יהושע הציץ מרצה על אכילות. אי הכי כי הציץ מרצה על האכילות אמאי תניגן כמדת ר' יהושע פסולה (תאכל) כי הציץ מרצה. ושניגן כי קתני פסולה אאבדו שיריה ונשרפו שיריה דהא ליתנהו אבל נטמאו שיריה דברי הכל

לו א מיי׳ פי״א מהלכות מעשה קרבנות הל"ד: לח ב מיי פי"א מה פסולי מוקדש מוקדשין בלרה רי המנה כ. למ ג מיי פ״א מהלכות פסולי מוקדשין הלכה

רבינו חננאל

ותרי קראי בחד ענינא למה לי, ומשני האי קרא ודם זבחיך ישפך שלמים הז והאי דכחיר ועשיח י. ראי כתב רחמנא בעולה לא אתו שלמים מינה, דפרכינן מה לעולה שכן כליל וכו׳. ר׳ אליעזר אומר דם אע״פ שאין כשר שנאמר ודם זבחיך ישפך ומה אני מקיים ועשית עולותיך . הכשר והדח ללמד כי כמו הדם, הוי אומר אויר יש בין כבש למזבח שאייי וזורק על גבי המזבח. דכתיב והבשר תאכל והאי זכתיב והבשר תאכל בא ללמד שאין הבשר נאכל אלא אחרי שיזרוק . רם ה(מ)זבח כדכתיב ישפך והדו והבשר תאכל. ומדלא לחבשו המשלי, דמולא כתיב והבשר תאכל ברישא והדר ודם זבחיך ישפך כדכתיב ועשית עולותיד י הכשר והדם. ש"מ דדם בשר יאכל אחריו. ואם איז בשר אכל אווריו אם אין בשר ראוי לאכילה אינו מעכב הדם. ואם נאמר משנתנו לר׳ יהושע היא יהוה הוא ליח ליה כי הציע (ד)אמרן דר' אליעזר לבדו . הוא דאית ליה האי סברא דברים בטומאה. ואמרינן העולין, כלומר אפילו איכא אימוריהן שהן עולין עומר ושתי הלחם דקתני באין בטומאה וליכא בהו באין בטומאה. ושנינן לא . בעי ר' יהושע (תרתי אלא ליה קומץ אף על פי שאיז אבל במנחות אית ליה אף שיריה נשרפו שיריה אבדו שיריה כמדת ר' אליעור כשרה כמדת ר' יהושע פסולה, מכלל דכי היכי רפליגי בזבחים. הכי ונמיז תנא דמנחות שנאה כמדת ר' יהושע דבעי תרתי ולא יהושע בזבחים בעי תרתי דקאי בשיטת ר' יהושע . דבעי תרתי ומחמיר טפי תרתי. ועוד תניא א״ר יוסי